

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδαγωγικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀποδίδει παραχρῆν εἰς τὴν γράαν ἡμῶν δημοτικῆς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἐπίστον καὶ χρησιμεύον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Δι' συνδρομὰς ἀρχονται τὴν 1ῃ ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΑΙΤΙΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΘΘΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Ἀΐδου, 419, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περιοδός Β'. — Τόμ. 2ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Μαρτίου 1895 Ἔτος 17ος. — Ἀριθ. 42

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΔΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια: ἴδε σελ. 81.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Αἰσθησις θερμότητος ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐξήγειρε τὴν Πετρίναν ἀνακαθίσασα, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐντρομος, καὶ εἶδεν ἀμυδρῶς μεγάλην κεφαλὴν τριχωτὴν κύπτουσαν ἐπ' αὐτῆς.

Ἡθέλησε νὰ παραμερίσῃ, ἀλλ' ἠσθάνθη γλώσσαν μεγάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ τῆς χλόης.
Ἐὶ καὶ τοῦτο ἐγένετο ἀστραπηδόν, ἡ Πετρίνα ὁμῶς ἔλαβε καιρὸν νὰ συνέλθῃ. Ἡ μεγάλη ἐκείνη τριχωτὴ κεφαλὴ ἦτο κεφαλὴ ὄνου, μεταξὺ δὲ τῶν πυκνῶν λειχασμάτων τῆς γλώσσης τοῦ ὄνου ἐπὶ τε τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν αὐτῆς, ἠδυνήθη νὰ τὸν παρατηρήσῃ.

«Παλληκαρά!»
Καὶ περιέβαλε τὸν τράχηλόν του δι' αἰμοτέρων τῶν χειρῶν τῆς καὶ τὸν ἠπάσθη θαυματοῦσα.
«Παλληκαρά, καλέ μου Παλληκαρά!»
Ἀκούσας ἐκεῖνος τὸ ὄνομά του ἔπαυσε τοὺς λειχασμοὺς, καὶ ὕψωσεν τὴν κεφαλὴν ἔρρηξε πέντε ἢ ἑξ ὀγκηθμοὺς χαρᾶς θριαμβευτικῶς, μετὰ δὲ τοὺτους, εἰτινες δὲν τῷ ἤρκεσαν ὅπως διαλαλήσῃ τὴν εὐαρέσκειάν του, ἔρρηξε πέντε ἢ ἑξ ἑτέρους οὐχ ἦττον φοβερούς.
Ἡ Πετρίνα εἶδεν ὅτι ὁ Παλληκαρᾶς δὲν εἶχεν οὔτε λέπαθνα οὔτε φορβεῖαν, εἶχε δὲ πέδας εἰς τοὺς πόδας.
Ἐν ᾧ δὲ ἐκείνη μὲν εἶχεν ὑπεργερθῆ ὅπως λάβῃ τὸν τράχηλόν του καὶ θέσῃ

τὴν κεφαλὴν του παρὰ τὴν κεφαλὴν τῆς, θωπεύουσα αὐτὸν διὰ τῆς χειρῶς, ἐκείνος δὲ ἔκλινε πρὸς αὐτὴν τὰ μακρὰ ὠτά του, ἠκούσθη βραγχὴ φωνῆ κραυγάζουσα.

«Τέχεις, μωρὲ γέρο κατεργάρη, Στάσου λιγάκι, κ' ἔφτασα, κ' ἔφτασα παλληκαράκι μου.»

Καὶ ὄντως θόρυβος βημάτων ἐπευσμένων ἀντήχησε μετ' οὐ πολὺ ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς ὁδοῦ, καὶ ἡ Πετρίνα εἶδε

καταληφθεῖσα ὑπὸ ἀδυναμίας ἠναγκάσθη νὰ καθίσῃ, ἡ δὲ ὠχράτης αὐτῆς ὡς καὶ οἱ θαυρόβρεκτοι ὀφθαλμοὶ ὠμίλησαν ἀντ' αὐτῆς.

«Τέχεις, ἠρώτησεν ἡ Ἀνδρογυναίκα, ἄρρωστη εἶσαι;» Ἄλλ' ἡ Πετρίνα ἀνεκίνησε τὰ χεῖλη χωρὶς ἀρθρώσῃ φθόγγον τινὰ στηριζομένη δὲ ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, ἐξηπλώθη ἐξ ὀλοκλήρου, ἄχρους, τρέμουσα, καταβλημένη ὑπὸ τε τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς ἀδυναμίας.

«Μὰ λοιπόν, ἀνεφώνησεν ἡ Ρουκερῆ, δὲν μπορεῖς νὰ πῆς τί ἔχεις;»

Ἀκριβῶς δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τί εἶχε, καὶ τοι εἶχε συνειδησιν τῶν περὶ αὐτὴν.

Ἄλλ' ἡ Ρουκερῆ ἦτο γυνὴ πεπειραμένη, γινώσκουσα πάσας τὰς δυστυχίας.

«Μπορεῖ νὰ ψοφήσῃ τῆς πείνας», ἐψιθύρισε.

Καὶ ἀνευ περαιτέρω, σπεύδει πρὸς τὴν ὁδὸν ἐνθα ἦτο μικρὸν κάρρον ἄλευκτον, οὐ αἰ πλευραὶ ἐσταλίζοντο ὑπὸ δερμάτων κονικλίων κρεμαμένων τῆδε κακίσει, ζωηρῶς ἀνοίγει κανίστρον καὶ ἐξάγει ἄρτον, τεμάχιον τυρίου, φιάλην καὶ τρέχουσα φέρει αὐτὰ πρὸς τὴν Πετρίναν, ἥτις διετέλει ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει.

«Πρόσμενε, κορίτσι μου, πρόσμενε» εἶπεν ἡ Ρουκερῆ. Καὶ γονυπετήσασα παρ' αὐτῆ, εἰσήγαγε τὸ στόμιον τῆς φιάλης μετὰ τῶν χειλέων.

«Πιὲ μιὰ καλὴ γουλιὰ, θά σ' εὐναμώσῃ.»

Ὄντως ἡ «καλὴ γουλιὰ», ἐπανήγαγε τὸ αἷμα εἰς τὸ ὠχρὸν πρόσωπον τῆς Πετρίνας καὶ τὴν ἀπέδωκε τὴν κίνησιν.

«Ἐπειούσης;»
— Μάλιστα.
— Λοιπὸν τώρα πρέπει νὰ φᾶς, ἀλλὰ ἡσυχὰ ἡσυχὰ, πρόσμενε λιγάκι.»

«Ἡσθάνθη γλώσσαν μεγάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς» (Σελ. 89, στῆλ. α'.)

προβάλλοντα ἄνδρα ἐνδεδυμένον βλοῦζαν καὶ φοροῦντα πλινθιδερμάτινον, ἔχοντα δὲ καπνοσύριγγα εἰς τὸ στόμα.

«Ἐ! μαχίτσα, τί του κάνεις τοῦ γαϊθάρου μου;» ἀνεφώνησε χωρὶς νὰ ἀφαιρήσῃ τὴν καπνοσύριγγα ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς.

Πάντα ἡ Πετρίνα ἀνεγνώρισε τὴν Ρουκερῆν, τὴν ἀνδρογυναίκα βακισουλέκτιν, εἰς ἣν εἶχε πωλήσῃ τὸν Παλληκαρᾶν ἐν τῇ Ἀγορᾷ τῶν ἵππων ἄλλ' ἡ βακισουλέκτις δὲν τὴν ἀνεγνώρισε· μόλις δὲ μετὰ τινὰ ὥραν παρετήρησεν αὐτὴν ἐκθάμβως.

«Κάπου σε εἶδα;» εἶπε.

— Ὅταν σὰς ἐπόδησα τὸν Παλληκαρᾶν.

— Μπα! σὺ εἶσαι, κοριτσάκι μου, καὶ τί κάνεις ἐδῶ;»
Ἡ Πετρίνα δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκριθῇ

Έκοψε τεμάχιον άρτου και τυριου και τα έδωκεν εις την Πετριναν.

«Ήσυχα ήσυχα νάχωμε και τον νοσ μας, ή καλλίτερα θά φάγω κ' έγω μαζί σου για να κρατηθής.»

Η προφύλαξις ήτο φρονιμωτάτη, διότι ήδη ή Πετρινα είχε δαγκάσει όλόκληρον τον άρτον και έφαινετο ότι δεν θά συμφορούτο προς την παραγγελίαν της Ρουκερής.

Μέχρι τότε ο Παλληκαρής έμενεν ακίνητος, παρατηρών τα συμβαινόντα δια των μεγάλων και γλυκίων οφθαλμών του. Οτε δε είδε την Ρουκερήν καθημένην επί του χόρτου παρά το πλευρόν της Πετρινας, έγονυπέτησε πλησίον αυτής.

«Ο κατεργάρας θά ήθελεν ένα κομμάτι ψωμί, είπεν ή Ρουκερή.

— Με την άδειάν σας να του δώσω ένα κομμάτι ;

— Δός του ένα δύο, όσα θέλης, και όταν δεν θά έχη πιά ψωμί, θά έχη ακόμα. Μη στενοχωρείται, κορίτσι μου, δεν ξέρεις πόσο είν ευχαριστημένος που σε ξαναεργήκε, το καλό παλληκαράκι, γιατί ξέρεις είνε καλό παλληκαράκι.

— Αλήθεια ;

— Όταν φάς το κομμάτι σου, θά μου πής πώς είναι μέσα 'ς αυτό το δάσος μισοπεθαμμένη της πείνας, γιατί μα το ναί θά ήταν άμαρτία να σε πνίξω.

Παρά τας προτροπάς της Ρουκερής ταχέως το τεμάχιον κατεβροχήσθη.

«Θά ήθελες καί άλλο, είπεν άφ' ου έξηρανίσθη το πρώτον.

— Αλήθεια.

— Το λοιπόν δε θά το λάβης, αν δε μου είπής πρώτα την ιστορία σου. Και 'ς όσην ώραν θά σου φάγη ή ιστορία, θά καταλαβής αυτό που έφαγες.»

Η Πετρινα είπε την αίτηθεΐσαν διήγησιν, άρχίσασα από του θανάτου της μητρός της. Οτε δε ήλθεν εις το συμβάν του Αγίου Διονυσίου, ή Ρουκερή, ήτις είχεν ανάψη την καπνοσύριγγά της, άπέσυρεν αυτήν εκ του στόματός της και έξεσπενδύνησεν όρμαθόν ύδρων εις την άρτοποιίδα.

«Έρείς ότι πως είνε μία κλέφτρα ; ανεφώνησε κανενός έγω δε δίνω κάλπικα, μα και ποτέ μου δεν έστάθηκα να μου φορτώσθ κανείς. Μείνε ήσυχη και θά μου τα δώση όταν θά ξαναπεράσω από τον 'Αγίου Διονύση' εί δε και μή, σηκώνω τη γειτονιά 'ς το ποδάρι. Έγω έχω φίλους εκεί και της καίμε το μαγαζί.»

Η Πετρινα εξηκούθει την διήγησιν και την ετελείωσε.

«Και έτσι θά ήσουν να πεθάνης. Και πώς σου φαινότανε ;

— Σ' την αρχή πολύ λυπηρό και μάάλιστα έφώναξα μία στιγμή, όπως φωνάζη κανείς την νύκτα όταν τον πνίγουν. Έπειτα είδα 'ς τον ύπνον μου τον Πα-

ράδεισον και την καλήν τροφήν που έμέλλα να φάγω εκεί. Η μητέρα μ' έπερίμενε και μου έτοιμαζε σοκολάτα με γάλα, και μου μύριζε.

— Περίεργο πράγμα, ή ζέστη που θά σε 'πέθαινε, αυτή ίσα ίσα σε έγλύτωσε, γιατί αν δεν ήταν ή ζέστη, έγω δε θά έσταματούσα 'ς αυτό έδώ το δάσος για να ξεκουραστή ο Παλληκαρής και δε θά σ' εύρισκε. Και τώρα τί θέλεις να κάνης ;

— Να εξακολουθήσω τον δρόμον μου.

— Και αυριο πώς θά φάς ; Πρέπει ναχη κανείς την ηλικία σου για να τα ξειδείη 'ς την τύχη.

— Και τί θέλετε να κάμω ;

Η Ρουκερή εισέπνευσε δις ή τρις τον καπνόν της καπνοσύριγγός της σοβαρά, σκεπτομένη, έπειτα δε άπήντησε :

«Νά. Έγω έχω να γυρίσω άκούμη μερικά χωριά, ' αγοράσω διάφορα πράγματα του είδους μου. Έλα λοιπόν μαζί μου, και αν έχης δύναμι φώναζε λιγάκι : «κουνελλοδέριματα, κουρέλλια, παλιοσίδηρα ποιος έχει για πούλημα.»

Η Πετρινα έποίησε το αίτούμενον.

«Καλά, ή φωνή είνε καθαρή' έπειδι ή έγω πονώ το λαιμό μου θά φωνάζης για μένα και θά βγάλης το ψωμί σου. Σ' ένα χωριό γνωρίζω ένα αυγουλά και αυτός πηγαίνει ως τα περίχωρα της Διμένης και μαζεύει αυγά, και θά του είπω να σε πάρη μαζί του 'ς το άμαζάκι του. Και όταν πές κοντά 'ς την Διμένη, μπαίνεις 'ς το σιδηρόδρομο και πές ως εκεί όπου είνε οι συγγενείς σου.

— Με τί ;

— Με τα πέντε φράγκα που θά σου δώσω μπροστά για το πεντόφραγκό που σου κλεψεν ή ψωμού, κ' έγω θά της το πάρω, χωρίς άλλο.

[Έπεται συνέχεια.] ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνίχσια ήδε σελ. 84]

Ουδέμια πνοή ετάραττε τον άέρα, ή δε σιωπή της νυκτός διεκόπητο μόνον από τας άπομειμακρυσμένες ύλακάς των θωών και την βαρείαν πτήσιν των νυκτωδίων πτηνών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Η παιδίς της Μετζάνας καλύπτεται, ως και πολλά άλλαι επαρχίαι της Αλγερίας, από άπέραντα δάση δρυών, αίτινες λέγονται φελλόδρομεις διότι ο φλοιός των, ως είπομεν, χρησιμεύει εις κατασκευήν φελλών.

Η καλλιεργία του δένδρου τούτου και ή συγκομιδή του φλοιού του αποτελούν μίαν των σπουδαιοτάτων ασχολιών των άλγερινών κτηματιών. Η φελλόδρομεις είνε μεγαλοπρεπές δέν-

δρον, έχον είκοσι μέτρα ύψους και τριών μέτρων περιφέρειαν. Ζή ενίοτε πέντε ή έξ αιώνας, καλόν φελλόν όμως παράγει μόνον μέχρι του εκατοστού πεντηκοστού έτους αυτής.

Διά την άποφλοιώσιν, την άπόσπασιν δηλαδή του φλοιού, απαιτούνται πολλοί άνθρωποι. Κατά την έποχην λοιπόν καθ' ήν εκτελείται ή ύπηρεσία αυτή μισθώνονται και πολλοί έκτακτοι έργάται.

Διά τον λόγον τούτον ή γραία μαύρη έσπευδε να φθάση εις Μετζάναν πρό της ανατολής του ήλιου.

Η όμίχλη διασκορπίζετο όλίγον κατ' όλίγον. Μακράν, οι θώες έσιώπησαν άλλ' οι φιττακοί και οι στρουθοί πληρούσι τον άέρα με την φλυαρίαν των.

Ενίοτε από δένδρου εις δένδρον πετά πλήθος κοουρουκοσ, ώραιών πτηνών, των οποίων το ποικίλον πτέρωμα έχει σπανίαν λάμψιν' όταν δε πετούν πυκνά πυκνά νομίζει τις ότι εις την κορυφήν των δένδρων σείεται ούράνιον τόξον.

— Θεούλη μου ! τί ώμορφα πουλιά ! αναφωνεί έμφανισθείς εις ανοικτόν μέρος του δάσους εύρύσωμος τις άνήρ, μέλαιναν έχων την κόμην και την γενειάδα άλλ' έν άταξία, ζωηρούς δε τους οφθαλμούς, του οποίου δε ή προφορά έμαρτύρει ότι κατήγετο εκ Μασσαλίας.

— Έχετε τύχη, κύριε Λεβουκά, άπήνησε μεσηλίτζ άνήρ, ύψηλός, φορών ψάθινον πλατύγυρον πέλον, όστις ήτο ο ιδιοκτήτης της φυτείας' και έχετε τύχην που εύρεθήκατε έδώ την έποχή που έρχονται αυτά τα πουλιά' γιατί είνε περαστικά μονάχα και περνούν άπ' έδώ για να πγν εις το βάθος της Αφρικής.

— Αλήθεια έχω τύχη ! αυτό ίσα ίσα έλεγα και 'στη γυναϊκά μου πριν ξεκινήσω. Θά ιδής πως κατι παράξενο θά μου συμβή.

Και ο κύριος Λεβουκάς, του οποίου το βαπτιστικόν όνομα ήτο Φιλήτωρ, ως πρακτικός πωματοποιός ανέκραξε :

— Σ' τη δουλειά τώρα !

Αμέσως δε πολλοί έργάται φέροντες είδος πελέκως έκαμαν επί των φελλοδρύων καθέτους τινάς έντομάς.

Ο Λεβουκάς, όστις είχεν αγοράση όλόκληρον την συγκομιδήν, επέβλεπε τους έργάτας, ως και ο ιδιοκτήτης κ. Βρουκάς. Μεταξύ των έργατών ήτο και μαύρός τις, όστις πούσας την εργασίαν, παρετήρει εις τον άέρα.

— Έκουράστηκες κι' όλα, μαύρος μου, ήρώτησεν ο πωματοποιός.

— Όχι, κύριε, όχι.

— Τι βλέπεις λοιπόν με τόσην περιέργειαν εκεί πάνω ;

— Σι γ κ ο υ ν, 'άπεκρίθη λακωνικάς ο νεαρός μαύρος, εκτείνων τον βραχίονα. Κακό πουλί !

— Έχει δικαίον, είπεν ο κ. Βρουκάς

ατράφων και αυτός προς το μέρος εκείνο το βλέμμα του. Είνε σι γ κ ο υ ν, έν άσχημάτατον άρπακτικόν πτηνόν των μερών τούτων. Παρατηρεί να εδρη αυτήν την στιγμήν κανεν πτώμα αντίδοτης ή δορκάδος.

Ολοι έστράφησαν προς το μέλαν σημείον, το όποιον έδεικνυεν ο μαύρος.

Το σημείον τούτο προύχρει και ηύξανε ταχέως' έπειτα δε κατέπεσεν όρμητικώς και εξηρανίσθη έν μέσω των μεγάλων δένδρων.

Οι έργάται επανέλαβον το έργον των, άλλα μετ' όλίγον άκαισία ώρυγη ήκούσθη, και όλοι άνύψωσαν τας κεφαλάς.

— Διάτανε ! ανεφώνησεν ο πωματοποιός, κατι συμβαίνει εκεί κάτω.

Νέα ώρυγη ήκούσθη την όποιαν παρακολούθησαν άμέσως θλίβεραί ύλακαί.

— Πάμε να ίδουμεν ; είπεν ο κτηματίας.

— Πάμε, απήντησεν ο πωματοποιός.

Παρακολουθούμενοι δε υπό των πλείστων έργατών επροχώρησαν προς το μέρος όποθεν ήκούσθησαν αι ύλακαί, ανοίγοντες διόδον διά μέσου των περιπεπλεγμένων θάμνων, οι όποιοι έφύοντο παρά τους κορμούς των δρυών.

Έφθασαν μετ' όλίγον εις ανοικτόν μέρος του δάσους, και είδεν παράδοξον θέμα. Παρά την ρίζαν ύψηλής δρυός εκείτο το πτώμα της μαύρης, εις της οποίας τον λαιμόν διεκρίνετο βαθεία πληγή. Περαιτέρω ή Μυάνα, πτήσασσα μεταξύ δύο κορμών, έτρεμεν, ενώ ο Καναδής έστάτο πρό αυτής ως να την υπέρηπιζε δια του σώματός του.

— Το πετόχαμε ! ανεφώνησεν ο πωματοποιός νεύων συγχρόνως εις το κοράσιον, το όποιον έτρεμε σόσσωμον, να πλησιάση.

— Έλα 'δω, μικρούλα, επανέλαβε τί σοβείσαι ;

Η Μυάνα συνεδουλεύθη δια των οφθαλμών τον Καναδήν, όστις επίσης την έβλεπε. Ίδουσα δε ότι το νοήμον ζώον άφ' ου ώσφρανθή τον άέρα επροχώρησε προς τον πωματοποιόν έρπον και σείον ήρέμα την ούράν του, άπεφάσισε να τον μιμηθ.

Αλλά καθώς είδεν ότι ο Λεβουκάς επλησίασε προς αυτήν κατέλησθη και πάλιν υπό τρόμου και εξέβαλε κραυγας ήρικής.

— Μή με κτυπάτε ! μή με κτυπάτε ! εφώναξεν ίκευτικώς.

— Έγω να σε κτυπήσω, έγω ο Φιλήτωρ Λεβουκάς, έργοστασιάρχης πωματιών φελλού ; απήντησεν ο πωματοποιός γελών ήχηρώς, δεν είσαι 'ς τα καλά σου, κόρη μου.

Και έτεινε προς την Μυάναν κολούκην πλήρη κράματος καφέ και βουβιού [Έπεται συνέχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΥΥΤΡΟΠΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΤΗΝΩΝ ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΟΝ

Προς τους μικρούς φίλους της «Διαπλάσεως»

Ήκουσα τόσα καλά να λέγουν δια σας, ώστε άπεφάσισα να συνδέσω γνωριμίαν μαζί σας, και σας γράφω την παρούσαν μου μέσα από το κλουβί μου. Όπως θα ξηούρετε, το σώμα μου είνε πολύ μικρόν (τα καλά μυρωδικά είνε μέσα σε μικρά μπουτιλάκια, λέγει μία γαλλική παροιμία) ή κεφαλή μου στρογγυλή, το ράμφος μου κοντόν και τα μάτια μου μικρά, μαύρα και ζωηρά. Το πτέρωμα μου είνε κίτρινον' ή ούρα μου είνε μεγάλη και αναλογίαν προς το σώμα μου και αι πτέρυγές μου μεγαλοΐσαι' οι πόδες μου είνε λεπτοί, και ο κάθεός έχει τέσσαρας δακτύλους.

Τα άλλα πτηνά ζούν ελεύθερα εις τους άγρούς ή εις τους κήπους, έγω είμαι πουλί του δωματίου. Μέσα εις έν δωμάτιον, μέσα εις έν κλωβίον γεννώνμαι και εκεί κελαιδω όσον ' αποθάνω. Δεν όνειρεύομαι δάση σκιερά και φυλλώματα σιωπηλά, μ' άρέσει να βλέπω παιδάκια τριγύρω μου και να σκορπίζω την εύθυμίαν με το κελαιδωμά μου. Δεν είμαι στρυφόν και μελαγχολικόν ώσαν την κουκουβάγια, γίνομαι με το τίποτε εύτυχός, μ' ένα σκυρι κεχρή ή καναβούρι, μ' έν τρυφερόν φύλλον μαρουλιού, μ' ένα κομμάτι ζάχαριν.

Είξεύρετε άρα γε πόθεν έχομεν το όνομά μας ; Ακούσατε πως περιγράφει τον τόπον από τον όποιον καταγόμεθα, ο πρόπαππος του προπάππου μου όπως το ήκουσεν από τον πρόπαππον του προπάππου του κ' έλείγος από τον ιδικόν του.

Εις τας Βορειοδυτικά μέρη της θερμής Αφρικής είνε αι Κανάριοι νήσοι ως ύψικόρυφα όρη άνορθούντα από τα κύματα του Ωκεανού. Πολλά φάραγγες και στενά κοιλάδες φέρουν από τα βουνα προς την θάλασσαν. Εκεί φύονται ώραιαι πορτοκαλλέαι, και βανανεί, και ύψηλαί δάφνοι μεγαλοπρεπέεις. Τα γραμικά εκείνα μέρη είνε ή κοιτίς των καναριών' μέσα εις την μισοχθολούσαν εκείνην άτιμωσφαίραν κίτρου την φωλεάν των.

Θά είνε τριακόσια περίπου έτη άφ' ότου έφεραν τους προγόνους μας από την πατρίδα μας εις την Ευρώπην' και τόσοσπανά ήμεθα τότε όποτε πολλοί έδιδαν και πεντακόσια και έκτακόσια τάλληρα

διά να αποκτήσουν έν. Τώρα όμως δεν φέρουν άγρια κανάρια από τας Καναρίας νήσους. Όλα τα κανάρια που βλέπετε εγεννήθησαν και εμεγάλωσαν εις την Ευρώπην μέσα εις δωμάτια.

Το χρώμα μας δεν είνε πλέον όπως ήτο των προγόνων μας. Ημεΐς που ζώμεν μέσα εις το κλουβί και όχι εις τον ελεύθερον άέρα και δεν μας περιλούει ο ήλιος είμεθα ή κίτρινα ή άσπριδερά. Έκείνα έχουν μόνον την κοιλίαν των λευκήν' το μέτωπόν των και το στήθος των είνε χρυσοκίτρινα και λάμπουν.

Αλλά δι' ήμάς που είμεθα φδοκί πτηνά, το χρώμα των πτερών δεν έχει

Αναγνώρισε την Ρουκερήν. (Σελ. 80, στηλ. 6')»

καμμίαν σημασίαν δι' ήμάς το καν είνε το κελαιδωμά. Λέγουν ότι κελαιδωμεν γλυκά, και νομίζω πως έχουν δικαίον. Όταν από το κλουβί μας βλέπομεν φως και πρασινάδα αισθανόμεθα τόσην χαράν ! και την χαράν αυτήν την εκφράζομεν με το τραγουδί μας' ή μελωδία αναβαίνει μόνη της από τον λάρυγγά μας και εκχύνεται από το ράμφος μας εις γοργάς στροφάς και λαρυγγισμούς.

Κάποτε άκούω μέσα εις το κλουβί μου τους γονείς να επαινούν τα έπιμελή παιδιά των. Κ' έγω τ' αγαπώ αυτά τα παιδιά, διότι βλέπετε, ομοιάζομεν. Κανέν από τα πτηνά δεν έχει τόσην φιλομάθειαν όσην ήμεΐς. Μή το παίρνετε ως περιαιτολογίαν. Ήκουσα να το λέγουν πολλοί, δι' αυτό το επαναλαμβάνω και έγω ως γνωστόν πλέον.

Εν πρώτοις μανθάνομεν γράμματα' δεν το λέγω εις τάστέϊα διακρίνομεν μα χαρά τα στοιχεία του Αλφαβήτου και συνθέτομεν συλλαβας και λέξεις' φορούμεν στρατιωτικόν πλίκιον εις την κεφαλήν, κρατούμεν και τουφέκι και λόγγην

και φυλάττομεν φρουράν. Όταν παίζω-
μεν δραματάκια, έν από ήμάς βάζει φω-
τιάν εις έν μικρόν κανόνι, έν άλλο προσ-
ποιείται τόν νεκρόν, άλλα φορτώνουν
τόν σκοτωμένον εις έν άμαξάκι και πη-
γαίνουν να τον θαψούν. Ήξαφνά όμως
ακούεται ένα πρόσταγμα, ό νεκρός άνα-
σταίνεται μέσα 'ς τόν νεκροκρέββατό του
και αρχίζει να γλυκοκελαδή.

Ήθελα να εξακολουθήσω ακόμη . . .
άλλά . . . αλλά . . . είδα τόν θανάσι-
μον έχθρόν μου . . . και ή καρδιά μου
κτυπά δυνατά . . . και νομίζω ότι θά-
ποθάνω. Ω, Θεέ μου, δικτί έπλασες
τούς γάτους εις τόν κόσμον, Δύο φλογε-
ρά μάτια με παραμονεύουν . . . ζαρώ-
νομαι εις τόν βάθος του κλωβίου μου. . .
και τελειώνω όπως όπως την επιστολήν

μου . . . "Αχ! Πώς κτυπά ή καρ-
διά μου.
Με την θερμήν παράκλησιν να μας
αγαπάτε σεις τούλάχιστον, καλή παιδάκια.
Διατελώ
προθυμότατον εις κελεύθημα
Κανάριον.
Διά τόν πιστόν της άντιγραφής:
ΑΙΜ.—ΕΙΜΑΡ.

ΠΟΝΕΤΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΣΠΛΑΓΧΝΑ και
σκληρά ειπε τά
παιδιά που βασαι-
νίζουν τά ζώα. Τά
βλέπω εις τούς
δρόμους, τά κακά
αυτά παιδιά, διό-
τι ειπε παιδία τών
ιδρώμων, κακομα-
θημένα, χωρίς ά-
νατροφήν.

Ίσως κανείς δεν
ειπε εις αυτά ότι
εινε κακόν πράγμα
αυτό που κάνουν.
Ετι ειπε βαρβαρό-
στις να διασκεδάζουν με τόν πόνον ενός σκύλου, μιας γάτας, ενός πουλιού.

Ίσως κανείς δεν ειπε εις τά δυστυχισμένα αυτά
τά παιδιά τί εινε τόν όρθόν και τί τόν κακόν. Ποιός
ξεύρει; Ίσως εινε έρημα, και δεν έχουν κανένα να τα
συμβουλευθή.

Διότι δεν πιστεύω ότι καλά παιδιά με άνατροφήν,
που ζουν μέσα εις οικογένειαν, και τα φιλοφρονούν τά χεί-
λη της μητέρας των, και τα χαϊδεύουν τά χέρια του
πατέρα των, παιδιά με ευαίσθητη καρδιά έμπορούν
να εινε τόν σκληρόν, τόν άκαρδόν.

Αν τυχόν εινε και τέτοια, εινε χειρότερα από τά
έρημα και τά άπροστάτευτα. Εκείνα κάμνουν τόν κακό
γιατί δεν τους ειπε κανείς να κάνουν τόν καλό. αυτά
κάμνουν τόν κακό αν και ξεύρουν τόν καλό. άξιζει να τα
τιμωρή κανείς διπλάσια από τά πρώτα. Εγώ τέτοια
παιδιά δεν τ' αγαπώ διόλου, διόλου. Τόν Λυσίμαχον
δμως τόν αγαπώ. Ακούσατε διατί.

Τόν περασμένο καλοκαίρι είχαν πάγη εις τόν κτήμα-
των εις την Εύβοιαν. Μίαν ήμέραν, ένώ ό Λυσίμα-
χος εκάθητο εις τόν ίσκιον ενός δένδρου και ήκουε τόν
άεράκι να ψιθυρίζει μέσα 'ς τά κλαδιά, και τά πουλά-
κια να κελαδοφούν μέσα εις τόν φύλλωμα, βλέπει ένα
σκύλο που ήρχετο προς τόν μέρος του.

Εις την αρχή εφοβήθη μήν ήθελε να τον δαγκά-
ση; μήν ήτο λυσσασμένος; Γρήγορα όμως είδε πως
ό σκύλος ήτο ήσυχος, έσπεριπατούσε σιγά, σιγά, εκού-
τσαινε ό άμοιρος, και έφαινότο πως έπονούσε πολύ.
Όταν έφθασεν εμπρός εις τόν Λυσίμαχον έστάθη,
και με τά μάτια του τά γλυκά, τά όποια είχαν πολ-
λήν έκφρασιν, έπαρακαλούσε να τον βοηθήση.

Ό Λυσίμαχος έπλησίασεν άφοβα και είδεν ότι τόν
ένα πόδι του ήτο καταπληγώμενο. πός τον εκτύ-
πησε; τίνας ήτο; πός τον ήρχετο; Τίποτε άπ' αυτά
δεν έμπορούσε να ειπή ό δυστυχής, παρά μόνον ότι
έπονούσε φοβερά.

Ό Λυσίμαχος έλυπήθη τόν δυστυχισμένον τόν ζών.
— Στάσου! τώ λέγει και τρέχει εις την στιγμήν
εις τόν έξοχικόν σπήτι των και φέρει νερόν καθαρόν
και ένα σφουγγάρι και ένα πανί. Έπλυνε με προσοχή
την πληγή και την έδεσε. έπειτα έπηρε τόν σκύλο
μαζί του και του έδωσε να φάγη και τον έβαλε εις
μίαν άκραν να ήσυχάση, που ήτο τόν κουρασμένον.
Τών έβαλε και ιατρικόν εις τόν πόδι του και έπειτα
από όλίγας ήμέρας έγινε καλά.

Από την ήμέραν εκείνην ό ευγνώμων σκύλος δεν
έφυγε από πλησίον του. ήλθε μαζί του εις τάς
Αθήνας ή άφοσιώσις του δεν περιγράφεται. όταν τον
βλέπη να ήρχεται από τόν σχολειόν, τρέχει και τον
υποδέχεται με πηδήματα και με φιλήματα. Τί καλ-
λιτέραν άνταμοιβήν της καλωσύνης του ήθελε ό
Λυσίμαχος!

**ΑΙ ΦΡΟΝΙΜΟΙ
ΚΑΙ ΑΙ ΜΩΡΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΙ**

Οι Ισραηλίται είχαν την συ-
νήθειαν, ότι έγιγνε γάμος, αί
έλλη και όμιληκοί της νύμφης να
προύπαντουν τόν νυμφίον όστις
ήρχετο εις την οικίαν αυτής βα-
θείας οδου της νυκτός. έκρα-
τουν δε εις τάς χείρας των
λύχνον.

Ό Ιησους Χριστός όστις έ-
μαρτίριζε τά πάντα να καθιστά δι-
δακτικά εις τούς ανθρώπους, έ-
λαβεν άφορμήν εκ τού όραιο-
τούτου έθιμου και έπλασε την
έξ. παραβολήν.

— Η βασιλεία των ουρανών,
ειπε, θα όμοιωθή προς δέκα παρ-
θένοισ, αί όποια λαβοῦσαι τούς
λύχνους των έξηλθον εις πρού-
παντησιν του νυμφίου. και αί μὲν
έντε εξ αυτών ήσαν φρόνιμοι,
αί δ' άλλαι έντε ήσαν μωραί.
τελευτάται αυται δεν έλαβον
μαζί των έλαιον. αί φρόνιμοι όμως
λαβον πλην των λύχνων των και
έλαιον εις τά δοχεία των. Ό
νυμφίος έβράδυνε να έλθη και
ένστασαν όλοι και άπέκοιμήθη-
σαν. Άλλ' έν τώ μέσω της νυ-
κτός ήκούσθη έξερχεσθαι δυνατήν
κραυγήν.

— Ίδοι ό νυμφίος έρχεται,
εξέλθετε να τον προύπαντήσετε.
τάτε έσηκώθησαν όλοι αί παρθένοι
και ήτοίμασαν τούς λύχνους των.
αί μωραί ειπόν τότε εις τάς φρο-
νιμοισ.

— Δότε και εις ήμας από τόν
λάδι σας, διότι οι λύχνοί μας
θέ σούσουν.

Αί δε φρόνιμοι παρθένοι άπήν-
τησαν.

— Όχι, αυτό δεν γίνεται. διότι
δεν θά φθάση ούτε εις ήμας ούτε εις
εας τόν έλαιον. καλλίτερα πηγαίνετε
και όπου πωλοῦν λάδι και αγορά-
σατε.

Αυται έπήγον ν' αγοράσωσιν, άλλ' έν
τῷ μεταξύ ήλθεν ό νυμφίος. αί έτοιμοί
εισηλθον μαζί του εις την οικίαν. Άφ'
ού παρήλθεν ώρα ήλθον και αί λοιπαί
παρθένοι και έλεγον.

— Κύριε, Κύριε, άνοιξε μας.
— Ό δε νυμφίος άπεκρίθη.
— Δεν σας γνωρίζω!

Ό Ιησους διά της παραβολής ταύ-
της ήθέλησε να διδάξη ότι πρέπει διά
της άρετής και της αγαθότητος να έτοι-
μασώμεν διά την μέλλουσαν ζωήν.
Πολλοί άνθρωποι, αναβάλλουσι την διάρ-
θωσίν των, όπως αί μωραί παρθένοι την

Αί δέκα παρθένοι

προμήθειαν του έλαιου, και όταν έλθη ή
ώρα να παρουσιασθώσιν ενώπιον του Θεού
εύρίσκονται άνέτοιμοι.

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟΥ
(Ρωσσικόν διήγημα)
[Συνέχεια. Ίδε σελ. 78]

— Ό Μωτής ύπεσχέθη προθύμως
τό ζητούμενον.

Δεν είχαν ακόμη καταβή εκ του ύπε-
ρφου και κίνησις μεγάλη έγινε εις τόν
δρόμον. Ίππεύς τις έστρεφεν από ρυτή-
ρος, φωνάζων προς όλους τούς χωρι-
κούς, οκτινες είχαν συνέλθη όπως άνα-
μεινωσι τόν ίπισσημον ζένον.

— Έξον! Τόνον! Παραμερίσατε δε-
ξιά! Παραμερίσατε άριστερά! Έρχεται!

ό Διοικητής! Τόνον εις την Αύτου Έ-
ξοχότητα τόν Διοικητήν.

Έν τῷ δε ώμίλει έστρεψε τόν ίππον
του ότε προς τούτο τόν μέρος του δρόμου
ότε δε προς εκείνο, ώστε μετ' όλίγον
ούτος έμεινεν έν τῷ μέσω έλεύθερος.

Όλοι έφαινότο πρόθυμοι να ύπα-
κούσων, επειδή όμως και όλοι ήθελαν να
Ίδωσι τόν πρίγκηπα, άλλοι άνεργίζωντο
εις τούς φράκτας, άλλοι εις τά δένδρα
και όπου ήδύνατο ό καθέξ.

Και εις τόν μικρόν οίκοσκον μεγάλη
ήτο ή άνησυχία. Ό πάππος και ή μά-
μη έβοήθουν με σπουδήν τόν Μωτίν να
φορέση την στολήν, την όποιαν είχαν
έκβάλη από τόν κιβώτιον. Τά στακτό-
χρον πανταλόκιον με τά γαλάζια σειρή-
νια ήτο τόν πλατύ, ώστε ό Μωτής ήδύ-
νατο να εξαφανισθή όλος εις τόν ένα των

